

© Publikasie: LAPA Uitgewers (Edms.) Bpk.
Bosmanstraat 380, Pretoria
Tel.: (012) 401 0700
E-pos: lapa@lapa.co.za
© Teks: Jaco Jacobs 2018

Geset in 12 pt op 16 pt ITC Bookman
Omslagontwerp deur Zinelda McDonald
Grafiese uitleg deur Full Circle
Gedruk en gebind deur Novus Print, 'n Novus Holdings-maatskappy

Eerste druk 2018
Tweede druk 2019
Derde druk 2019
Vierde druk 2020

ISBN 978 0 7993 8451 2

© Alle regte voorbehou. Geen gedeelte van hierdie boek mag op enige manier gereproduseer word sonder die skriftelike toestemming van die kopiereghouers nie.

DINGE
wat ek
NIE van
SKAPE
GEWEET
HET NIE

Jaco Jacobs

LAPA Uitgewers
www.lapa.co.za

Die einde van al my vakansieplanne

“Komaan, Pa is seker nie ernstig nie!”

Die oomblik toe daardie woorde uit my mond is, is ek spyt daaroor. Nie omdat ek wéét dit gaan my pa se bloeddruk nog verder opjaag nie – ek is al gewoon daaraan om sy bloeddruk te laat styg. Maar as daar een ding is waarvan jy nie juis my pa kan beskuldig nie, is dit ’n goeie humorsin. My pa is ’n prokureur. Hy is altyd ernstig. Oukei, dis dalk onregverdig van my – ek is seker daar is prokureurs wat heeldag lank vrolik en vol grappies is. My pa is net nie een van hulle nie.

“Luan, jy moet my mooi verstaan,” sê hy met daardie stem wat getuies tranerig kan maak in die hof. “Jy is in groot, groot moeilikheid. Ek het besluit dis beter dat jy die vakansie iewers anders deurbring. Terwyl jy weg is, sal ek dinge uitsorteer.”

As my pa ’n superhero was, sou dit beslis sy superkrag wees. Ta-daaa! Die Ongelooflike Me-
neer Uitsorteer.

My ma sug moedeloos. “Ek sal jou help om jou klere in te pak.”

As my ma 'n superhero was, sou haar superkrag wees om te sug en misdadigers die soort verwyttende kyk te gee wat hulle lewenslank skuldig laat voel. Die Gemaskerde Gewete.

“Jou ouma het laat weet sy sal môreoggend vroeg hier wees om jou op te laai,” sê my pa en trek die TV se afstandbeheer nader. Kaptein Klaargepraat.

Ek byt op my tande.

Fantasties.

Ek het planne gehad vir die vakansie.

Laat slaap.

PlayStation speel.

Flieks kyk.

Op WhatsApp en Twitter rondhang.

Saam met my pelle kuier.

'n Trippie Karoo toe saam met my ouma.

Raai watter een was nié op my lysie nie.

Ek weet nie hoe hulle met dié idee vorendag gekom het nie. Dit is nie asof 'n vakansiekuier-tjie saam met my ouma 'n gereelde gebeurtenis in my lewe is nie. Om die waarheid te sê, my ouma se naam word nie eintlik baie in ons huis gehoor nie.

Ek stap uit en gaan sit buite in die tuin. As dit nie vir die kaal bome was nie, sou 'n mens maklik kon vergeet dis winter – die son flits op die helderblou water van die swembad waar die Kreepy Krauly ritmies tsjik-tsjik-tsjik. My pa sorg selfs in die hartjie van die winter dat ons

swembad skoon bly. Hy is fanaties daarvoor om een keer per week die pH van die water te toets en seker te maak daar is nie 'n teken van alge of ander swembadgoggas nie.

Ná 'n ruk kom Kristel uitgestap en kom sit langs my. Sy het pas gestort. Haar hare is in 'n handdoek toegedraai en sy ruik lekker.

“Pa is erg omgekrap,” sê sy met 'n simpatieke stem.

Ek snork. “Haai, regtig? Ek het nie eens agtergekom nie.”

Sy sug. “Ai, Luan.”

Sy moet versigtig wees; as sy so aanhou, gaan sy binnekort net so baie soos my ma sug.

Kristel is al op universiteit – sy's amper ses jaar ouer as ek. Sy is die appel wat nie ver van die boom geval het nie. Op skool was sy hoofmeisie, sy het sewe onderskeidings in matriek gekry, sy swot regte en haar kêrel speel vir die universiteit se eerste span rugby. Enige iets wat ek oor haar sê, gaan dit met ander woorde net laat klink asof ek jaloers is op haar of myself jammer kry.

“Miskien is die vakansie saam met Ouma op die ou end nie so sleg nie,” probeer sy my moed inpraat terwyl sy haar lang, blonde hare vorentoe laat val en dit in die son droogvryf.

“Miskien nie,” sê ek. “Haai, ek het 'n plan – jy kan in my plek gaan!”

Sy kyk op en glimlag net vir my flou grappie.

Feit is, die rit saam met my ouma is nie veronderstel om 'n vakansie te wees nie. Dit is my pa se manier om my te straf vir als wat gebeur het.

My pa reken dis 'n goeie idee dat ek nie met Ryan en Div kontak het nie. Hy het my selfoon toegesluit en ek is verbied om hulle te bel. Hy gaan ook seker maak dat ons mekaar die vakansie nie te siene kry nie. Selfs al beteken dit hy moet my wegstuur saam met iemand wat hy eintlik nie voor sy oë kan verdra nie.

Kristel hang haar nat handdoek oor die tuinkbank se rugleuning en trek haar vingers deur haar hare.

“Sê my net een ding, Luan ...” Sy byt haar onderlip vas. “Wat op aarde het jou en daai twee pelle van jou besiel om so iets simpels aan te vang?”

Sy swot nog nie eens 'n jaar lank regte nie, maar sy klink reeds amper nes my pa.

Terwyl ek na die swembad sit en staar, dink ek terug aan laas Vrydagaand. Ons gedempte stemme in die donker. Die maagdraaigevoel van adrenalien wat deur my are pols. Die skielike slag wat die nagstilte versplinter. Glas wat aan skerwe spat. Die geklap van ons tekkies op die teer ...

Ek kyk vir my suster en trek net my skouers op.

Ek het nou wel nie regte geswot nie, maar ek

het al genoeg Amerikaanse polisiereekse op TV
gekyk om te weet: *You have the right to remain
silent. Anything you say can and will be used
against you.*

Dit is presies wat ek beplan om te doen.